

عنوان مقاله:

تحلیل دیدگاهها و الگوهای نظری کاهش آسیب پذیری در برابر مخاطرات محیطی (خشکسالی)

محل انتشار:

دومین همایش ملی بیابان با رویکرد مدیریت مناطق خشک و کویری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حسن افراخته - استاد گروه جغرافیا دانشگاه خوارزمی

محمد قاسمی - عضو هیات علمی پژوهشگاه علوم انسانی جهاد دانشگاهی ودانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

خشکسالی یک مخاطره خزنده است و به آرامی گسترش می یابد مناطق وسیعی را در بر می گیرد. اگر چه این پدیده بیشتر محیط زیست را تخریب می کند ولی آسیب پذیری از این مخاطره طبیعی تنها محدود محیط زیست نبوده و بسیار گسترده است. از همین روی اعمال مدیریت در خشکسالی گامی مهم و موثر در کاهش آسیب پذیری و میزان خسارتهای ناشی از این پدیده و مهار برخی از پیامدها به شمار می آید. بهبود توانایی مقابله با خشکسالی و کاهش آسیب پذیری ناشی از آن تاکنون منجر به رشد الگوها و دیدگاههای متفاوتی در کشورهای گوناگون شده است. رویکردها و الگوهای گوناگون در یک تقسیم بندی کلی به دو گروه رویکردهای سنتی و رویکردهای توسعه ای تقسیم بندی می شوند. این مقاله با روش توصیفی- تحلیلی و مطالعه تطبیقی، پاسخ به این سؤال را دنبال می کند که کدام دیدگاه در فهم و تبیین کاهش آسیب پذیری جامعه در برابر مخاطره خشکسالی تبیین کاملی را ارائه می دهد. شیوه ها و روشهای متفاوت هر الگو مورد بحث قرار گرفته و شیوههای مطلوب و موفق معرفی خواهند شد. نتایج نشان می دهد که پرداختن به شیوه های سنتی و عدم توجه به مسائل اجتماعی و اقتصادی در شیوه های قدیم، موفقیت کمتری را شاهد بوده اند این شیوه ها هر چند آسیب های محیطی را کاهش داده است اما آسیب های روانی و اجتماعی را بر جوامع تحت تاثیر به جای گذاشته است. در حالی که با رشد شیوه های اجتماع محور و مشارکتی، آسیب های ناشی از مخاطره خشکسالی در مناطق بیابانی کاهش یافته و از مسائل روانی و اجتماعی مناطق تحت تاثیر کاسته شده است.

کلمات کلیدی:

خشکسالی، آسیب پذیری، مشارکت، مناطق بیابانی، سکونتگاههای روستایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/329456>

